

Μήνυμα του Δημάρχου Ιλίου, κ. Νίκου Ζενέτου, για την Παγκόσμια Ημέρα των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων

10-12-2009

Ο εορτασμός της Παγκόσμιας Ημέρας για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα καθιερώθηκε με την υπογραφή της Οικουμενικής Διακήρυξης των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στις 10 Δεκεμβρίου του 1948, η οποία αναφέρει χαρακτηριστικά στο Προοίμιο της ότι:

«Με τον καταστατικό χάρτη, οι λαοί των Ηνωμένων Εθνών διακήρυξαν την πίστη τους στα θεμελιώδη δικαιώματα του ανθρώπου, στην αξιοπρέπεια και την αξία της ανθρώπινης προσωπικότητας, στην ισότητα των ανδρών και των γυναικών και διακήρυξαν πως είναι αποφασισμένοι να συντελέσουν στην κοινωνική πρόοδο και να δημιουργήσουν καλύτερες συνθήκες ζωής στο πλαίσιο μιας ευρύτερης ελευθερίας».

Ακολουθώντας αυτές τις βασικές γραμμές, τα κράτη που υπέγραψαν την Οικουμενική Διακήρυξη κατέληξαν σε 30 άρθρα, στα οποία καθορίζονται ρητώς τα δικαιώματα όλων των ανθρώπων, ανεξαρτήτως φυλής, φύλου, γλώσσας, θρησκευτικών, πολιτικών ή οποιωνδήποτε άλλων πεποιθήσεων, εθνικής ή κοινωνικής καταγωγής και ανέλαβαν την υποχρέωση να δράσουν ώστε τα Ανθρώπινα Δικαιώματα να αποτελέσουν άξονα ανάπτυξης και εξέλιξης για τις κοινωνίες μας.

Στα 61 χρόνια που έχουν μεσολαβήσει από τότε, τα κράτη έχουν υπογράψει πλήθος συμφωνιών για την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όπως το Διεθνές Σύμφωνο για τα Οικονομικά, Κοινωνικά και Πολιτιστικά Δικαιώματα, το Διεθνές Σύμφωνο για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα, την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, τη Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού και άλλα.

Δυστυχώς, όμως, προσεκτικότερη μελέτη των υποχρεώσεων που έχουν αναλάβει μέσα από αυτές τις συμφωνίες τα κράτη, αποδεικνύει ότι, σε ένα μεγάλο μέρος τους, παραμένουν δεσμεύσεις και υποχρεώσεις σε θεωρητικό επίπεδο.

Στην Ελλάδα, τα ανθρώπινα δικαιώματα απασχολούν τους κοινωνικά ευαισθητοποιημένους πολίτες, οι οποίοι αποτελούν μέρος μόνο της κοινωνίας, ενώ και η Πολιτεία δεν έχει καταφέρει ακόμα να βρει τον καταλληλότερο τρόπο για την επαρκή προάσπισή τους.

Στο πλαίσιο της ελληνικής, αλλά και της ευρωπαϊκής πραγματικότητας, πολλά θα πρέπει να γίνουν ακόμα, μεταξύ των οποίων:

- Η εξασφάλιση στοιχειώδους φροντίδας και προστασίας, αλλά και βασικής εκπαίδευσης για όλα ανεξαιρέτως τα παιδιά.
- Η εξάλειψη όλων των μορφών βίας που εξακολουθεί να κυριαρχεί τόσο στις σχέσεις μεταξύ των πολιτών όσο και στις σχέσεις μεταξύ κράτους και πολιτών.
- Η κατοχύρωση των δικαιωμάτων της ατομικής αξιοπρέπειας και της ιδιωτικής ζωής που έχουν καταντήσει πλέον να επιδέχονται διαφόρων και

διαφορετικών επεξηγήσεων και ερμηνειών, ανάλογα με το στόχο και τις εκάστοτε «κοινωνικές» προτεραιότητες.

- Η διασφάλιση της πρόσβασης όλων των ανθρώπων σε υπηρεσίες υγείας και κοινωνικής πρόνοιας με χαρακτηριστικά ποιότητας και σεβασμού στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Ο σεβασμός στα ανθρώπινα δικαιώματα είναι στάση ζωής, στο πλαίσιο της οποίας καθορίζεται και ο τρόπος αλληλεπίδρασης των ανθρώπων, των λαών και των κρατών. Είναι απαραίτητη προϋπόθεση ειρήνης, ευημερίας και υγιούς ανάπτυξης της προσωπικότητας των ανθρώπων των σύγχρονων κοινωνιών. Μόνο οι κοινωνίες που συγκροτούνται από ανθρώπους με τέτοια προσωπικότητα έχουν παρόν και μέλλον, αφού διακατέχονται από έννοιες όπως η ισότητα, η αλληλεγγύη, ο σεβασμός και τα ανθρώπινα δικαιώματα λειτουργούν ως καταστατικός χάρτης.

Βέβαια, η ενεργοποίηση των πολιτών για την εφαρμογή των διατάξεων της εθνικής και διεθνούς νομοθεσίας για τα ανθρώπινα δικαιώματα προϋποθέτει την ουσιαστική κατανόηση, αποδοχή και διάδοση των αξιών που αυτά πρεσβεύουν, γι' αυτό είναι εξαιρετικά σημαντικές όλες οι πρωτοβουλίες για την ενημέρωση - ευαισθητοποίηση των πολιτών και την εκπαίδευση όλων όσων ασχολούνται με την επιμόρφωση και τη διαπαιδαγώγηση της νέας γενιάς.